

Refik A. ÖZTÜRK / Merkez Valisi

HAYIRLI ÖLÜMLER

1960'lı yılların ikinci yarısında okumak için geldiğim İstanbul'da gazeteci olmak hayalleri de vardı gönlümde. Ancak giriş kapılarını bekleyenleri ikna edip içeriye giremezdim. "Ne işin var" diye sorarlar, dinlemeden baştan savarlardı. Bu nedenle yazdıklarımı ve çizdiğim karikatürleri posta yoluyla göndermeye başlamıştım. İlkini yayınladığını Düzce'de otobüslerin mola verdiği tesislerde aldığım gazetede gördüm. Dünyalar benim olmuştu. Duyduğum heyecanı, yaşadığım mutluluğu ifade etmek bugün bile imkansızdır. O yıllarda Fenerbahçe futbol takımı sezonu beş kupa kazanarak tamamlamıştı. Antrenörü MOLNAR'dı. Başbakanımız Süleyman DEMİREL'in "Biz sandıktan çıktık" sözleri çok ünlüydü. O sözleri çağırışım yaptırarak MOLNAR "Biz de kupadan çıktık" diyor ben de kupalardan çıkışını karikatürize ediyordum.

Uzun zamandır İdarecin Sesi dergimizde sesimiz soluğumuz çıkmıyorken, geçen sayıdaki yazımı görünce ilk karikatürümün yayınlandığı günleri hatırladım.

Yedi- sekiz yıl içerisinde yaşadığım basın dünyasından çok sayıda eşim ahababım oldu. Onlarla olan dostluğumu devam ettirdim. Görevimle ilgili konularda yardımlarını da çok gördüm. Bugün onlardan biri olan Kazım KANAT ile ilgili bir anımı sizlere anlatacağım. Kitaplarından, spor yazılarından, radyo ve televizyon yorumlarından en önemlisi de kanser hastalığına karşı gösterdiği inanılmaz direnişinden onu tanıdığınızı tahmin ediyorum.

Darülaceze, Darüşşafaka ve İstanbul Üniversitesi ile birlikte Kemaliye

ilçesine malını mülkünü bağışlayan Hayrettin TİRYAKİOĞLU'nun adını Erzincan'da duymuştum. Kendisini bilen, gören, tanıyan yoktu. "Yalnızca adını duymuşluğumuz var" derlerdi. Vasiyetname ile yaptığı bağıştan daha çok pay alacak olan, Kemaliye dışındaki kuruluşların İstanbul'daki yöneticileri de benzer görüşteydiler. "Bize bağışlamış ama ne bağışlamış, nerede, ne kadar bağışlamış bilmiyoruz." diyorlardı. Çok içlerdedim. İlgisizlikleri karısında kahrlandırdım. Ülkemizin yoksul yaşlılarına, kimi kimsesi olmayan öğrencilerine, Kemaliye ilçesinin ihya ve imarına faydası olacağı umuduyla vasiyetnamesini yapıp, huzuru kalp ile toprağa başını koyan adamın kemiklerinin sızladığını düşündüm. "İstanbul kazan ise kepçe olup bu yerleri bulacağım" diye düştük yollara. Başarırsam meslek hayatımın en yüksek başarısına ulaşacağımı düşündüm. Aynı zamanda bu başarı "Ahde vefa" gibi yüce bir değere hürmetimin ifadesi de olacaktı.

Gayrimenkullerinden bir tanesini bulabildim, Beşiktaş Ortaköy'de. Yirmi iki dönüm büyüklüğündeydi. Geçmişte bir bölümünün üzerinden Boğaziçi Köprüsünün yolu geçmişti. Diğerlerinin izini bulamadım. Vebali kırk yıl boyunca ilgisiz olanların boynuna. Hissedarları toplamak, onlarla istişare etmek, sonuçta bir karara varmak epey zor oldu. Arsanın imar planının yapılması, imar müdürlüğünün görüş istedikleri kuruluşların yazılarının temin edilmesi, tekamül edilen dosyanın Tabiat ve Kültür Varlıkları Kurulundan geçirilmesi işlemlerini hep elden takip ediyordum. Randevu alamadığım makam kapılarında incinmiş olarak beklemeye aldırış etmiyordum

ancak geçirdiğim kalp krizi sonucu önemli bir bölümü hasar gören kalbimden endişeliydim. Yorgundum, halsizdim. Uzatmayalım dosyayı Beşiktaş Belediyense getirip teslim ettik. "Biz katılımcı bir belediyeyiz. Bizim ikna olmamızdan çok arsanıza komşu olan ve orada yaşayanların ikna edilmesi konusunda sizlerin aynı çabayı göstermesini rica ediyoruz" dediler. Cevabım şöyleydi: "Bize verdiğiniz görev Türkiye'nin AB'ye girebilmesi için Fransız halkının yapılacak referandumda evet oyu vermesini istem gibidir."Buz gibi bir hava esti.

Moralim sıfır, dizlerimin dermanı kalmamış bir haldeydim. Aklıma muhtemelen belediyede hatırı yüksek olan arkadaşım Kazım KANAT geldi. Yazdığı yazılarla, tutum ve davranışlarıyla Beşiktaş camiasına coşkuyla, samimiyetle ve tutkuyla bağlıydı rahmetli. "Hiç merak etme. Şahsen veya ÇARŞI grubuyla belediyeye gideceğim. Bu hayırdan, bu sevaptan bizde nasibimizi alacağız."dedi

Vallahi iki gün sonra işimiz oldu. Belediyedeki işlemlerimiz tamamlanınca İstanbul Defferdarlığı arsamızı o günün parasıyla on yedi trilyon liraya sattı. Rahmetli TİRYAKİOĞLU'nun vasiyeti tam 42 YIL SONRA yerini bulurken Kazım ile benim gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Hayırsever TİRYAKİOĞLU ile dostum Kazım KANAT'ı rahmetlerle ve minnetlerle yad ederken, ülkemizde kenarda köşede kalmış bilinmeyen nice değerler var da biz farkında mı değiliz demeden edemiyorum!